Ч. 280. Четвер 29 (16) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Справа ческо-нїмецкої угоди — Минувша сесия угорского сойму і проґрама слїдуючої. — Буча в турецкім парляментї.

З нагоди рiздвяних сьвят член палати панів ґр. В. Рус помістив в „N. fr. Presse" статю, в котрій обговорює ческо-нїмецку угоду. Вказавши на те, що довершенє угоди повинно бути полишене провідникам обох народів, так дальше пише: „Посли з вибором своїм одержали повновласть рішати про нарід, а тим більше і підготовляти рішеня. Не годить ся їх крок за кроком наглядати, критикувати, напирати або здержувати, взагалї перебивати їх усякими примхами змінчивої вдачі. Тим менше можна се поборювати, щоби посли тривожно наслухували за кождим голосом з боку, бо они повинні іти за внутрішним голосом свого обовязку, свого переконаня і своєї одвічальности. Сьмілі і своєї одвічальности сьвідомі посли і провідники народу не повинні питати ся, чи їх поступованє є популярне; они повинні мати на тямцї успіх, але не про те дбати, чи їх тактика відповідає змінчивим доктринам дня. Они повинні все своє полїтичне єствованє поставити на карту, наколи хотять на основі свого мандату своє переконанє перевести в рішенє, або коротко сказавши: не повинні тривожно держати ся мандату. Край і нарід все остане, а посли зміняють ся. Коли би була захитана віра в таке становище послів, тодї відпало би припущенє, яка проґноза дальших переговорів в Чехах була би користна".

Нїмецкі часописи підносять з вдоволенєм, що угодовий настрій в Чехах став користнїйший. Они оправдують неприсутність нїмецких радикалів, послів Пахера і Вольфа на послїдній нарадї недугою і замічають, що нїмецкі радикали возьмуть участь в нарадах. Чехи домагають ся безусловно, щоби наперед були ухвалені соймом податкові закони, а хоч нїмецкі дневники доказують, що то не можливе, то та відмова така лагідна, що імовірно буде можна дійти до якогось порозуміня.

Послїдна сесия угорского сойму скінчила ся безплідно, бо сойм розійшов ся дня 23 с. м. на різдвяні сьвята. З тої нагоди виступив „Fremdenblatt" з такою статею: З необхідних справ для державної управи полагодив сойм лише одну буджетову провізорию. Коли й в Австриї нїчого більше не осягнено, то в Угорщинї були обставини для парляментарної роботи о много користнїйші. Угорский сойм мав далеко більше часу, а більшість, котра мала побороти Кошутівцїв і Юштівцїв, була о много значнїйша. Дивно, що Юштівцї не потребували навіть робити обструкциї, а мимо того всьо спинили, що хотїли спинити. Досить було заповісти найострійшу борбу, але чи они змогли би були єї перевести і чи перевели би, то треба було доказати. Більшість позволила задавати собі таке пораженє, немов би не мала сьвідомости сили і була числом сильна, але слабої волї і не може заперечити, що не була зручна в поступованю. Перегляд минувшої сесиї повинен соймову більшість довести до зрозуміня, що треба по новім роцї зєдинити ся і сьвідомо перевести правительственну полїтику, яку заступає против опору опозициї. Проґрама народної роботи вкладає зобовязаня. Опір не повинен відбирати відваги тим, що вірно стоять при своїй проґрамі, а противно повинні держати ся фізичної засади, що опір рівнає ся роботї і що більшому опорови треба протиставити більшу працю.

З того виходить, що австрийска рада державна при некористнїйших обставинах не потребує соромити ся своєї роботи супротив роботи угорского сойму і правительства.

Про проґраму угорского сойму по новім роцї висловив ся ґр. Гедерварі, що сойм буде мав не банкову провізорию полагодити, але банкове предложенє, буджет на 1911 р. і вій-

2)

ДАВНІ СПОМИНИ.

Оповіданє з француского.

(Дальше).

По „Турецкім маршу", відогранім дуже недоладно несьміливим хлопчиком, котрий мало не розплакав ся. Сильвіяна сїла до фортепяну і при єї супроводі відспівали діти пісоньку. Коли долучила свій голос, аби діти осьмілити, пан де Бресль відчув немов би страх: голос єї також пропав без слїду! — Щож стало ся з чудесним сопраном, який мав їй здобути перші ролї в першорядним репертуарі?

— Мій Боже! — погадав собі — чиж пятнайцять лїт досить, аби наробити такого знищеня!

І мав немиле чувство, що сам далеко старший нїж гадав би.

Зроблено правдиву овацию авторці пісні.

— То она, то панна Рожер, то наша Сильвіяна! — кликали діти, кидаючись їй на шию. — Она то написала для нас, для нас самих!

Панна Рожер мала в тім провінциональнім кружку, в котрім кождий вихвалював єї під небеса, славу знаменитої композиторки.

— Очевидно що для вас — відповіла весело — і то становить одиноке моє оправданє.

Не висувала ся наперед, але розмовляла свобідно, коли до неї бесїдувано, з простотою і природностию.

— Справдї, що моя присутність зовсім єї не зворушує — думав пан де Бресль — той румянець був просто лиш з причини зачудованя, що мене тут побачила, зачудованє минуло, а тепер зовсім уваги на мене не звертає.

Однако рад би був довідати ся, чи не має до него ніякого жалю, але старі знакомі окружили его і не дали єму наближити ся до неї.

По концертї засаджено его майже насильно до віста.

Всї ті перепони і посунена до послїдних границь здержаливість Сильвіяни, занятої виключно дїтьми, спричинили певно з его сторони поступок, нїчим не витолкований, в котрім его воля грала дуже малу ролю, бо застановив ся аж тоді, коли то зробив. Коли відходячи похилив ся перед Сильвіяною з поклоном, пан де Бресль шепнув їй ті слова, так часто вимовлювані в часї їх давнїйшої знакомости:

— Завтра о четвертій в Тріянон.

Здавало ся, немов би не чула; може стала фальшиво соромливою або терпкою чудачкою? Може спомини, які в нїй викликував, були їй осоружні? А може всьо забула, як то многим женщинам лучає ся?

Але попросивши єї, аби прийшла, не міг не ставити ся сам на умовленім місци! Який біс підшепнув єму ту необачну гадку, котра зовсім виглядала на нечемність? Від давна вже наглість гадок не зачислювала ся до его хиб. Мав о собі пересьвідченє, що є молодший, має розвагу і так о нім загально думали. Чиж мав вірити, що підпоручник, котрого пустоту теперішний его розум остро осуджував, вернув несподівано, піддаючи єму ту глупу гадку?

Не було би в тім нїчого надзвичайного. Всї в тім сальонї виглядали по трохи як приви з тамтого сьвіта. Зібрані, з винятком дїтий, мали загробовий вигляд, а сальон з своїми темними кутами представляв веселий привид гробової келїї.

Перебігаючи з розсіянєм ряд комнат, з котрих складає ся мешканє Мариї Антоніи, пан де Бресль строго картав себе за своє вчерашне поведенє і кілька разів вертав на его уста той сам прикметник, який був був вже собі надав: Глупий!

Полишивши провідника, промовляючого без нїякого пожитку до чужосторонної родини, котра привикне до пятнайцятьповерхових домів в Чікаґо, висказувала по анґлійски свої жалї, що в тій палатї такі низькі стелї, комнати такі малі, як корабельні кабіни і видавала ся зовсім розчарованою — пан де Бресль станув перед погрудєм королевої, котре, як давнїйше говорив, дуже пригадувало Сильвіяну і довго єму приглядав ся.

Так, мала той сам рух голови, ту усьмішку на устах, ті лиця, ніс трохи горбатий, але єї очи були о много більші, украшені віями і темними бровами, котрі творили з ясним єї волосєм впадаючу в очи противність. Пересиджували в тім кабінетї, розмавляючи, творили пляни на будучність, яка мала для них бути так коротка! Але тодї слово „тревалість" не мало нїякого значіня; були в часї того „все", ко-

сковий закон. Про виборчу реформу висловив ся ґр. Гедервარі, що предложене приготовляе ся, однако довершене его спинить трохи перепись населеня. Правительство бажає вихіснувати добутки переписи до так важного предложеня. Тому не можна означити на певно, коли буде викінчене предложене і внесене в соймі. Мінїстер заявив, що займає ся також реформою адміністрациї, в котрій головною основою буде засада іменованя урядників, при тім однак буде обезпечена повна автономія комітатів. — Переговори про национальне питанє, які ведено з деякими румунськими мужами довіря, перервали ся, але не розбила ся діяльність правительства в тій справі. Ґр. Гедервари готов кождого часу дальші розпочати переговори, скоро Румуни сего забажають. З Словаками, сказав ґр. Гедервари, відносини правильно добрі і нема потреби переговорювати з ними. Вкінци заявив, що цїсар приїде до Пешту підчас правильної сесиї делеґаций.

В турецкім парляменті, підчас дискусиї над додатковими кредитами на поборюванє холєри прийшло до перепалки між міністром внутрішних справ Талаад-беєм а головою санітарної комісиї молодотурком Ісметом. Мінїстер відозвав ся до посла: „ти лайдаку!“ на що Ісмет сказав: „се безличність, ти лотре!“ Настав страшенний гамір, також инші посли стали викрикувати на адресу міністра обидливі слова. Засїданє перервано і звідси розійшли ся чутки о димісиї. Талаад-бей після автентичних інформаций мав намір подати ся до димісиї, але здержав его великий везир і політичні приятелї. Нинї мінїстер зажадав від палати покараня пп. Ісмета, Саіда і ин., що его обидили, а коли не одержить сатисфакциї, подасть ся до димісиї.

Новинки.

Львів, дня 28-го грудня 1910.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував в етатї галицкої прокураториї скарбу секретарів: дра Стеф. Таласевича і дра Волод. Шидловского радниками; ад'юнктів: дра Стан. Рибарского і дра Ст. Козьмінського секретарями; концишістів: дра Івана Спиру і дра Ром. Соколовского ад'юнктами прокураториї скарбу, та надав ад'юнктови дрови Пос. Бржескому провізоричну посаду секретаря прокураториї скарбу. — Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала управителями податковими в IX кл. ранги офіциялів податкових: Ст. Пенкоша, Том. Сулїша, Стеф. Рибіцкого, Марк. Пальчиньского, Ів. Штукарта, Кар. Мазура, Станислава Аксентовича, Волод. Слївіньского і Льва Криніцкого.

— **З почти.** Дирекция почт і телеграфів подає до відомости, що дня 1 грудня отворено льокальний рух в телефонїчній сїти в Канчузї. Межимістовий рух заведено з днем 22 с. м. — В Підяркові, місцевости належачій до округа доручень ц. к. уряду почтового в Миколаєві бобрецкого повіта буде заведена з днем 1 січня 1911 почтова складниця зі звичайним кругом дїланя. Складниця буде сполучена з урядом почтовим в Миколаєві за помочию пішого посланця в понеділки, середи, пятниці і суботи.

— **З зелїзниці.** Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: „З причини переповненя пристанку Лисничі застановляє ся з днем 27 грудня с. р. до 8 сїчня 1911 включно приїмане цїловаґонових наборів призначених для того пристанку.

— **У Є. Е. ВПр. Митрополита** явило ся вчера в полудне около 150 сьвященників, відпоручників всїх деканатів львівскої епархії, котрі прибули до Львова, щоби іменем духовеньства повитати Впреосьв. Митрополита по повороті з его подорожи по Америцї. Іменем клира промавляв митрат Білецкий, котрий в довшій промові підніс діяльність Впреосьв. Владики за 10 лїт на становиску Митрополита. Є. Е. приняв депутацию дуже сердечно і розмавляв з кождим членом депутациї з окрема.

— **Перенесенє гончарскої школи з Коломиї.** Читаємо в Przeglad-ї: Краєвий Видїл узнав, що теперішний будинок того заведеня в Коломиї, як зі взглядів на успіх науки, так і на потребу розширеня програми і збільшеня числа учеників зовсїм невистає і постановив приступити до вибудованя нового будинку шкільного. Позаяк фреквенция школи з посеред місцевого населеня есть дуже мала, а положенє школи на кінци Галичини зі взгляду, що учащає до неї молодїж з цїлого краю і російского забору есть некористне, тому виринула гадка умістити ту школу у Львові або якім иншім місті. Рішив довідавши ся о тім станї річи поробив заходи, щоби позискати ту школу. Доси рішеня в справі місцевости ще нема, але мабуть то небавком стане ся. Зі взгляду, що у Львові есть політехніка, було би річию відповідною перенести ту школу до Львова, бо неоден з учеників політехніки користав би з еї лябораторий і викладів а неоден з учеників тої школи ходив би на виклади до політехніки. (Ледви чи тому що хотів би учити ся на гончара придалисьби виклади на політехніцї. Горшки лїпити преці лекше, як розуміти виклади на політехніцї. — *Ред.*) Але управа міста повинна би походити в тій справі. Тимчасом нечувати щоби роблено якісь заходи.

— **Труп женщини в коши.** В однім з домів на віденьскім передмістю Бриґітенав знайдено сими днями трупа в коши від біля. Кіш той видїли там вже від рана, але що в тім домі есть склепик, котрого властителька випозичає маґоль, а слузкниці і прачки приходять до маґлю з білем в кошах, то ніхто не звертав на него уваги. Аж вечером син сторожа В. Свобода вернувши домів і побачивши кіш, звернув на него свою увагу.

Кіш був прикритий якимсь червоним подертим лежником. Свобода підніс кіш і переконав ся, що він як на кіш з білем зaпадто тяжкий. Отже відкрив той коцик і побачив кілька поваляних кровю ґазет. Коли ж ті ґазети підніс, показала ся голова женщини завинена в хустку. Під нею лежав труп без рук і ніг, котрі були повідрізувані.

Сейчас явила ся полиция з лікарями, а проф. Габерда розпізнав, що есть то тїло женщини, котра могла мати яких 40 лїт. Хто була убита, поки що трудно було ствердити; лиш значки на білю L. W. помогли вивідати ся, хто була убита. По півночи зголосив ся

трим так люблять послугувати ся залюблені.

Помимо свого мудрого розумованя пан де Бресль чув, що над ним витає чар минулих днів, тільки що не міг в ніякий спосіб погодити ся з полинялим, майже затертим образом бідної учительки музики і повторяв собі:

— Она не прийде, Богу дякувати! Не може прийти. Я мусів еї обидити, обурити... Так, ще раз і то з власної вини представивсь я їй в злім сьвітлї! Як то винагородити без нової незручности? Впрочім іду нинї вечером... Пропало!

Провідник помимо свого педовіря до гостий, говорячик по анґлійски, о котрих мав пересьвідченє, що спосібні ломити або відривати кусники з історичних памяток, повірених его опіцї, лишив на хвилю Американців з Чікаґо і пійшов глядати неспокійного гостя, котрий також не сподобав ся єму. Побачивши его, як приглядав ся погрудю, взяв его за одного з численних поклонників королевої і предложив єму оглянене маленької салї театру, де на вид нічого не змінило ся від часу, як Мария Антонія співала в одежи пастушки в дожиданю того оригінального представленя найбільше революцийної штуки „Весїлє Фіґара“, граної кружком аматорів, зложених з самих великих панів, котрі здавало ся, самі на себе видавали вирок, що мав їх в так короткім часї постигти.

Але пан де Бресль був далекий від фільософічних роздумувань. Проходжуючи ся там і назад по малій сценї, пригадував собі театральні забаганки своєї молодої і хорошої приятельки і завдавав собі питанє, чому своїх плянів не довела до кінця. Був би волів, аби так було стало ся: поводженє Сильвіяни в Опері було би его освободило від докорів совісти, коли тепер совість не давала єму спокою, від коли побачив то лице змінене і почув той голос зломаний. Як хорobливо виглядала і якаж бідна була еї сукня, чорна, шовкова! А перед усїм еї волосе, таке буйне, що не давало ся придержати ніяким гребенем, ніякою стяжкою і окружало еї чоло мов золотий обруч. Що з него на жаль лишило ся!

То волосе, яке у неї тепер бачив, було гладко причесане, а его огненна краска покрита мов би верствою попелу... Не говорячи вже о віцї, видко було, що мусїла богато перетерпіти. Чи з его причини, котрий о тім нічого не знав, а властиво не хотів нїколи над тим богато роздумувати? Бо остаточно — говорив сам до себе — не можна того назвати зведенєм — хиба що то зведенє було взаимне, ані покиненєм, бо нічо в тім не було наперед обдуманого.

Однако яку назву тому не надавав би, не був тепер спокійний. Поглянувши знов на годинник, вийшов з павільону, котрий бідна королева називала „своїм малим домком“. Недоставало кілька мінут до третої.

Мрака трохи перестала падати, коли увійшов до огороду, якого не бачив від тої пори, коли кожде дерево і кожда алея містила в собі для него надію або спомин.

Суперечність чувств, які тут полишив, з тими, які тепер сюди приносив, майже лякала его, як привид чогось, чого не міг пізнати, а що єму говорило: „Я твоє давне я, котре перестало єствувати“. Кілька єств живе в нас, зміняючи ся по черзї, від колиски аж до гробу і дивно ріжнять ся одні від других. Якже повний одушевленя був той малий Яков де Бресль! Який щирий, позбавлений всякої честилюбивости, з вимком одної, аби бути любленим!

Ба! — погадав собі з легковаженем і знеохочений — всьо то дитинячість. Такі прикмети зрозумілі в молодім віцї і при живій вдачи. Але ті прикмети, які набув, овочі зрілого віку: байдужність, знеохоченє до житя, самолюбство, чи они більше були варті?

Місця, які тепер оглядав, як єму здавало ся, змінили ся так само як він. Для них також остра зима без цьвітів мала незабаром розпочати ся. В тім огородї, де всьо видавало ся, немов би виросло тільки случайно, в тих великих і гладких, як стіни стрижених доріжках, представляли ся перші прояви зміни пори року дивно сумовито і фантастично. Той день сїрий і теплий ще, був мов би виватований мракою, а крізь ту мраку той краєвид сотворений штучно з великою простотою завдяки уяві молодої монархинї, котра бавила ся носячи збанок Перетти з байки на голові, що мала упасти під ґільотиною, видавав ся немов потапаючий в облаках не з того сьвіта. З ріки підносили ся до хмарного неба инші хмари і повисали на галузях берез і грабів, на котрих дрожали каплї, котрі можна було уважати золотими і багряними мотилями, що ладять ся до лету. Велика мексиканьска сосна розпростирала понад воду свою темну зелень упестрену рудими пятнами, а дуби рівні що до сили і росту соснї ледве починали червонїти. Як великаньскі сторожі стояли густим листям вкриті серед менше сильних товаришів, напів позбавлених листя, помимо тої вимково лагідної осени.

Цьвітові грядки і пісок були покриті пестрим килимом завмерлого листя, котре безнастанно падало, тихо і одностайно, хоч ніякий вітер его не порушав. Поломана тростина бурої краски виставала з води озера. А між тими всїми відтїнями золота, притемненого сїрою вогкостию, грав ся відорваний промінь сонця, що як на старих образках вилїтав скісно з поторганих хмар. (Дальше буде).

на поліциї якийсь Фр. Гур і сказав, що із всего, що чув о сім убийстві, здогадує ся, що убита була знакомою єго нареченої. Отже спроваджено тоту наречену і она ствердила, що убита то Людвика Вайсівна, швачка, котра минулого тиждня в середу десь щезла.

Тепер привезено самоїздом старенького батька і матір убитої. Старий Вайс був так глубоко тронутий сею подією і плакав так конвульсивно, що не важились показати єму трупа. Матір держалась трохи ліпше, але й їй не показали тіла убитої; розпізнала лиш, що то одіне було єї доньки.

В тім самім домі де знайдено трупа, мешкала якась Бартункова, котра розвела ся з своїм мужем і мешкала у своєї матери, а перед кількома днями спровадила ся до сего дому, де мешкала разом зі своїм любчиком, Черним, котрий давнійше був робітником у варстаті єї мужа. Коли випроваджувала ся від матери, позичила від неї два коші. Один кіш віддала, а де другий подів ся, не уміла сказати. Отже той кіш, в котрім найдено трупа навів на слід убийників. Бартункова була приятелькою Вайсівної а кіш, в котрім знайдено трупа, матір Бартункової розпізнала рішучо за свій. Так отже найбільше підозрінє о убийство впало на Бартункову і єї любчика.

Поліция набрала того переконаня, що Бартункова винесла трупа Вайсівної в коши до сіний в хвили, коли того ніхто не видів, і там єго лишила. Ревізия в помешканю Бартункової потвердила вповні той здогад. У Бартункової знайдено кусень з того самого числа ґазети „Kronenzeitung“, яким була прикрита голова в коши. (В телеґрамі з 23 с. м. було хибно сказано, що в помешканю Бартункової знайдено голову убитої завинену в папір з ґазети). В печи знайдено кости, котрі комісия лікарска признала за кости походячі з людскої руки. Дальше знайдено закровавлений ніж і сліди крови.

Все промавляє за тим, що Бартункова і Черни допустили ся убийства на Вайсівній, але они випирають ся всего. Черни підчас слідства давав виминаючі відповіди, відтак випирав ся всего, а наконець зачав плакати. Бартункова відповідає на всі питаня: „Я нічого не знаю, я невинна“. А однак поліция набрала того переконаня, що убийниками не хто иньший лиш Бартункова і Черни, а причиною убийства був здаєсь рабунок. Вайсівна була горбата, а Бартункова здаєсь витуманила від неї більшу суму гроший, обіцюючи вилічити єї з горбатости, а відтак зрабувала їй ще деякі дорогоцінности, як золоті ковтки, перстінь і золотий годинник.

В справі сего убийства доносять нині з Відня: Вчера в полудне переведено в помешканю Бартункової ще раз докладну ревізию. Прикликаний коминяр розібрав піч, в котрій знайдено дальші надпалені людскі кости. Знайдено також малий пакуночок, завинений в папір. Показало ся, що в тім пакуночку була ірхова торбинка, а в ній малий дамский годинник. Годинник той розпізнали родичі і свояки яко власність убитої Людвики Вайсівної. В виду такого доказу нема вже сумніву, що Бартункова убила Вайсівну задля рабунку.

— **Надужитя в складах войскових мундурів.** Поліция в Перемишли викрила з орґанізовану спілку торговельників крадених мундурів войскових. В склад тої спілки, котрої головним осідком був Перемишль, входять торговельники з міст і місточок доохрестних а іменно з Ряшева, Ярослава, Добромиля, Порохника і Бірчи, де мешкають і мають свої склади торговельники старини. Добромиль і Ряшів творили т. зв. переходові стациї. В ту аферу з войсковими мундурами вмішані яко виновники з Перемишля: Ідес Зонентгалева, Шльома Фірер, Юда Банк, Ицко Ранґ, Шльома Крайнік, Янкель Фурт, Файвель Френкель, Шулим Вірт; з Порохника Сендер Шнек. Слідство ствердило, що тоті торговельники набували що року з управ маґазинів полкових знищені, висортовані мундури і плащі, яко „шмати“ до фабрики паперу. Ту старину продавала управа маґазинів полкових на вагу від кільоґрама. Торговельники не забирали сейчас закуплених річий, лиш зголошували ся пізнійше і тоді в порозуміню з дотичним фельдфеблем забирали разом зі старими лахами і закуплені нові мундури а навіть біле упхане між лахи. Як довго тревали ті надужитя, доси не стверджено; але вже вислїджено, що в тайнім обігу торговельнім знаходять ся тисячі войскових мундурів або таки зовсім нових або ще в добрім стані. Власти войскові розвели слідство в цїли вислїдженя виновників, стоячих під їх властию.

— **Убийство бл. п. Оґіньскої-Шендеровичевої.** Як ми вже доносили, похорон нещасливої жертви зьвірскої вдачі чоловіка відбув ся в неділю перед полуднем. Саме коли похоронний похід поступав на кладовище, стала ся пригода, котра викликала не малий переполох між присутними. Один з участників похорону мав в кишени набитий бравнінґ, о чім очевидно зовсім забув. Коли виймав хустку з кишені, доторкнув ся револьвера так якось незручно, що револьвер вистрілив, а куля пробивши кишеню і одіне, застрягла саме коло єго ноги в землю. Вистріл підчас похорону застріленої жертви викликав був не мале занепокоєнє, але справа небавком виянснила ся.

Судова секция тіла бл. п. Оґіньскої виказала що слідує: Всї вистріли були дані з великого 7-міліметрового бравнінґа. Перша куля поцілила погибшу в праву скрань побіч уха, пішла в долину, нарушила щоку і вийшла лївим боком. Мозку не нарушила а з того можна здогадувати ся, що Оґіньска не стратила ані на хвильку притомности. Другий вистріл був даний понизше ямки серцевої, куля пробула долїшну часть легких і печінку та вийшла плечима. Обі перші кулї знайдено на постели, на котрій нещаслива лежала. І друга рана не була смертельна так само як і трета на горбику лоновім. Від другого вистрілу настав сильний внутрішний пролив крови і то спричинило остаточно смерть. Стверджено, що Оґіньска мучила ся в страшний спосіб зовсім притомна півтора або й дві години аж до хвилї, коли поліция казала виважити двері до помешканя.

Убийник Казимр Левицкий позістає все ще в слїдчій вязниці, і кажуть, що він має бути відданий під лікарску обсервацию яко чоловік хорий на умі. Строго взявши, то хиба кождий убийник хорий на умі а бодай нема в нїм того висшого чувства, яке відзначає чоловіка від звичайного зьвіра; але що сей убийник ділав з повною сьвідомостию того, що робить, о тім хиба нема сумніву, а зьвірскість єго показує ся тим плюгавійша, коли зважить ся, серед яких обставин допустив ся убийства.

Телеґрами.

Рим 28 грудня. Аґентия Стефані доносить, що муте-шерифа в Годейді (Арабія, Ємен) усунено а на єго місце іменовано иншого.

Петербург 28 грудня. В міністерстві просьвіти утворено мішану комісию для залагоджуваня справ шкільних іновірців і інородців. Комісия та радить під проводом міністра просьвіти.

Петербург 28 грудня. Арештованя і видалюваня студентів з висших шкіл тревають дальше; 45 студентів з всїляких заведень наукових начальник міста засудив на місяць арешту за участь в демонстрациях.

Тенерифа 28 грудня. Внаслідок бурі на острові Ґомера (Канарийскі острови) завалив ся дім а під єго румовищем згинуло 22 осіб, переважно дїтий.

Тегеран 28 грудня. (Бюро Райтера). Міністер справ заграничних Кулї-хан уступив.

Льондон 28 грудня. Одна з тутешних часописий доносить з Ню Йорку, що всякі ріжниці думок межи Тафтом а Рузвельтом зрівнані і тепер будуть оба працювати спільно над попиранєм справи републиканьскої партиї. Рузвельт хоче без застережень згодити ся на нову кандидатуру Тафта на президента в 1912 роцї.

Льондон 28 грудня. В доповненю вісти про уступленє міністра справ заграничних в Тегерані доносять звідтам, що в міродайних кругах уважають ту димісию за наслідок анґлїйскої ноти в справі відносин безпечности в полудневих сторонах Персиї.

Цїна збіжа у Львові.

дня 24-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	10·70
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·60	„	7·80
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	8·—	„	8·30
Бобик	7·60	„	7·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	38·—	„	42·—

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).